

ZÁČNÍ SE PTÁT

James
Datterson

Copyright © 2019 by James Patterson
Translation © Božena Chovancová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE INN
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím
Little, Brown and Company,
Little, Brown and Company
of Hachette Book Group, Inc.
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
přeložila Božena Chovancová
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-723-7

KAPITOLA 1

Bostonský policajt cítí v kostech blížící se malér. Vnímáš pulz města, jeho ulic, hlasy lidí zní jako tvůj vlastní. Vůni moře vanoucí od přístavu znáš jako vůni vlastní ženy – je stejně uklidňující. Probudí tě kroky davu spěchajícího z Back Bay Station a k spánku tě uklébá vytí sirén ze staré Combat Zone. Každé Vánoce dáš dohromady pár mladých vyjevených nováčků v uniformách, provázíš je z východního Bostonu a Hyde Parku do obchodů s hračkami, kde se jim pokoušíš předvést, jak báječně si můžou rozumět s dětmi. Přitom víš, že za pár let si někteří z těch poldů a těch děcek půjdou vzájemně po krku. Jenže tak to v tomhle městě chodí. Žije – zbaví se tě, zraňuje, krvácí.

Větril jsem cosi hodně zlého. Vznášelo se to v ubíjejícím vedru, až neskutečném ve srovnání se sněhovým popraškem na zemi vedle vozu.

Mně i kolegovi Malonemu bylo jasné, že předvolání ke komisařce věští katastrofu, a není možné ji zažehnat. Bostonský polda ví, že pozvání k návštěvě šéfky nikdy nepřinese nic dobrého.

Malone si ze mě vždycky utahoval, že mi v žilách tepe bostonský pulz – dokážu neomylně předpovědět, kdy se něco semele. To ráno, kdy došlo v průběhu maratonu k bombovému útoku, jsme zrovna v Boylston Street, asi míli od kritického místa, usměrňovali dav. Postěžoval jsem si Malonemu, že je mi divně – cítil jsem se jako v ohni. První explozi jsme zaslechli málem pod nohama, později následovaly dvě další. Seděli jsme na zadních sedadlech

patrolovacího vozu; Malone koukal z okna, pohupoval kolenem a šťoural se párátkem v zubech.

„Moment... Už vím, o co jde,“ ozval se najednou. „O to dítě minulý týden. Dostaneme ocenění za záchranu.“

Před týdnem jsme se totiž ke konci služby loudali po chodníku, když před kavárnou asi dva vchody od nádraží začala nějaká žena hystericky křičet. Stála uprostřed ulice a ukazovala na balkon v pátém patře. Na parapetu otevřeného okna sedělo batole a evidentně se mu tam líbilo. To už se začali zastavovat lidé a kdosi se ozval, že matka je v bytě, ale neodpovídá na zvonění a nezvedá mobil. Pár mužských vešlo do domu, aby vyrazili dveře, zatímco já s Malonem jsme s vlasy naježenými hrůzou sledovali, jak precek popolezl a nejistě se postavil.

Nebyl čas dohadovat se, kdo dítě chytí. Oba jsme vyrazili současně a zachytili děcko necelý metr nad zemí. Přihlížející dav jásal a tleskal. Ukázalo se, že matka, vyčerpaná po dvou směnách, usnula s dítětem na pohovce. Balkonové dveře byly otevřené a na plotně se připaloval hrách.

Takovým chvályhodným skutkem si vysloužíš hlasité pochvaly v metru a na Youtube dobrosrdečné vtípkování, jak skvěle jsi při akci vypadal. Taký se ozvou z novin. Možná fakt přijde vyznamenání. Záchrana batolete zaměstnala manželku Siobhan na celý týden. Všem kamarádkám volala, aby sledovaly zprávy, pěla na mě chválu a tvrdila mi, jak je na mě hrdá. Případal jsem si jako pes hrdina.

Dneska jsem však cítil v kostech, že nepůjde o zachráněné děcko.

„Tohle je zlé,“ upozornil jsem Maloneho. „Auto pro tebe pošlou, jen když vědí, že budeš po audienci příliš nasraný, než abys sedl za volant. Jsme v pořádném srabu. Radši začni uvažovat, čím jsme vrchnost namíchli.“

Malone nepřestával pohupovat kolenem. Opřel se a zadíval se na řidiče. Já jsem sevřel bezpečnostní pás, koukal,

jak se mi město míhá před očima, a dohadoval se, čím nás vedení překvapí.

Vystoupili jsme před úřadem na Tremont Street a šli k výtahu. Když se dveře zavřely, postřehl jsem, že Malone náhle nějak strnul.

„Je mi to líto,“ řekl s očima upřenýma na špičky bot. „Vážně toho moc lituju, Bille.“

„Čeho?“

Neodpověděl. Musím si počkat, až to uslyším od komisařky.

KAPITOLA 2

O bostonském policejním oddělení koluje pověst, že sesle pro návštěvy v kanceláři komisařky sloužila původně jako elektrické popravčí křeslo. Doslechl jsem se, že jistý sadistický pitomec na místě šéfa ho kdysi získal v aukci z jedné věznice v Ohiu. Stačilo jen uřezat popruhy a odstranit ohlávku. Usadili jsme se s Malonem do dvou totožných „jiskrných holek“, jak se elektrickým křeslům přezdívá na Středozápadě. Dřevo bylo příjemně teplé a na područkách byly vyškrábané žlábký, do nichž jsem pohodlně zaryl nehty.

Před komisařkou Rachel McGinniskinovou bych nese-
děl rád ani za příznivějších okolností. Předkem téhle rusovlasé ženy s úzkým obličejem byl Barney McGinniskin, vůbec první Ir, který držel v ruce obušek. Od okamžiku, kdy byl Barney jmenován do funkce a oblékl modrou uniformu, předháněl se místní tisk ve vyhrocených komentáři-
cích a propukly zuřivé nepokoje. Irové v celé zemi naopak

bouřlivě oslavovali. Protiimigračním a protikatolickým stranám se po pouhých třech letech podařilo Barneyho sesadit. Rachel McGinniskinová se do komisařského křesla po letech vyšplhala z čiré zlomyslnosti.

Komisařka otevřela notebook a otočila ho, abychom viděli na monitor, a pustila černobílé video.

Po několika minutách sledování mi stékal po zádech ledový pot. Ohlédl jsem se po Malonem, ale uhnul pohledem.

McGinniskinová ukázala na chlapíka na videu. „Jste to vy, detektive Malone?“ otázala se zdrceně, jako kdyby se malér týkal jí samotné. Malone jen odevzdaně přikývl. Šéfka nechala video běžet dál.

„Jste to vy, detektive Williame Robinsone?“ obrátila se na mě.

„Ano,“ přitakal jsem. Malone se stále vyhýbal mému pohledu. *Podívej se na mě, ty hajzle.* Místo toho složil hlavu do dlaní. McGinniskinová rázně zaklapla notebook.

„Máte oba padáka,“ oznámila nám tak upjatě, že bylo vidět, jak jí svaly na tváři ztuhly. „A přiznávám, že po zhlédnutí toho videa vás vyrazím s velkým potěšením. Pro lidi vašeho ražení není u policie místo. Výpověď je platná od dnešního dne. A jestli se dovím, že jste požádali o penzi, postarám se, abyste v tomhle městě nedostali místo ostrahy ani v nejmizernějším nákupním centru.“ McGinniskinová si odhrnula vlasy ze spánku, snad aby se během té vteřiny uklidnila. „Odevzdejte odznaky a zbraně,“ požádala nás.

V tom okamžiku jako by se zemská přitažlivost ztrojnásobila, měl jsem co dělat, abych se odlepil z křesla. Odepjal jsem opasek se služební pistolí a vykročil ke stolu s pocitem, že mám v nohou stovky kilometrů. Společně s Malonem jsme odložili zbraně. Při odepínání odznaku se na mě konečně podíval. Pak jsme beze slova odešli.

Na chodbě Malone konečně promluvil.

„Poslyš, Bille, já –“

„Nemůžu uvěřit, žeš to provedl,“ zasípal jsem. Třásl jsem se vztekem. „To není možné! Je po všem, vyrazila nás. Ty zasraný lháři! Ty podrazáku!“

Má práce. Moje město... Měl jsem pocit, že se na mě řítí pulzující kamenné zdi staré budovy. Malone nás zničil. Odvrhli nás jako mršiny... jako hnijící odpad. Dusil jsem se.

„Je mi to líto, Bille,“ začal zase Malone, „snažil jsem se –“

Popadl jsem ho pod krkem a smýkl jím proti zdi hned vedle dveří McGinniskinové. Musel jsem se hodně ovládat, abych mu rovnou jednu nevrazil. „Mezi námi je jednou provždy konec, rozumíš?“ napřáhl jsem proti němu výhružně prst.

KAPITOLA 3

O dva roky a pět měsíců později

Celkový počet obětí činil podle Clineových počtů osm.

Věděl, že přitom vypadá jako Narcis, ale denně sedával ve druhém patře svého domu pod velkými arkýřovými okny, z nichž se mu přes cypřiše nabízel výhled na oceán, a podepisoval lejstra. Občas se za svou pýchu trochu pokáral, jindy prostě konstatoval, že se byznysu daří. Od nastěhování do malého přímořského Gloucesteru zaznamenal osm úmrtí předávkováním. Dvě za měsíc.

Z novin na něho útočily vzrušující titulky. *Epidemie. Krize. Úpadek*. Kdykoli svět sklouzl kousek hlouběji ke

dnu, Cline si liboval. Zločinec vidí realitu ze svého zvráceného pohledu. Všeobecný úpadek vítá jako příslib vlastních nových šancí.

Noviny měl rozložené před sebou na stole, takže mohl dohlížet na komando, jehož členové přicházeli jeden za druhým na každodenní brífink. Cline si dal záležet, aby každý znal jeho požadavky a zásady – košile šité na míru, manžetové knoflíky, na schůzky kravaty. Neexistovaly buzerantské výstřelky, pokud jde o stříh vlasů, tetování na krku, stupidní zlaté řetízky. Nejsou žádný gang, ale seriózní podnik. Muži vcházející jeden za druhým do kanceláře působili jako právníci až na to, že se poštuchovali a dobírali se navzájem.

Cline je umlčel pohledem. Své komando rekrutoval z nejhlubší spodiny – pouličních výtržníků, kriminálníků a údajně napravených násilníků. Za krátký čas do nich vtloukl vojenskou disciplínu.

„Kde trčí Newgate?“ vyštěkl, když se muži usadili. „Copak nevíte, že máte chodit včas, všiváci?“ Muži si vyměnili rozpačité pohledy, ale to se už ve dveřích objevil Newgate s miminkem v náruči. No, nebylo to miminko, ale malá holčička, ačkoli obklopená drsňáky vydělávajícími na smrti působila titěrně. Cline vstal a sledoval, jak svalnatý Newgate s jizvami na tváři postavil bosé dítě na zem.

„Moc se vomlouvám, šéfe,“ vzdechl dramaticky. „Ráno jsem se pohádal s přítelkyní, ta mi hodila děcko a zdrhla. Co mi zbejvalo?“

Batole se vydalo na prohlídku kanceláře – vytahovalo z polic knihy, plácalo umaštěnýma ručkama po oknech. Cline je mlčky pozoroval, bylo vidět, jak se mu vztekem napínají šíjové svaly. Pak sáhl po pistoli položené na stole.

„Nic se neděje, Newgate, to se stává,“ řekl. „Snad nebude zlobit. Dáme jí něco na hraní a můžeme začít. Pojd', princezničko, tady máš.“

Muži s hrůzou v očích hleděli, jak Cline láduje zásobník ostrými a uvolňuje pojistku. Newgateova dcerka zavrkala radostí, zvědavě se přibátolila ke Clineovi a vzala si od něho zbraň. Squid zabořený v rohu pohovky si zakryl tvář rukama, jako by ho mohly ochránit před případnou kulkou. Dítě kolem sebe mávalo těžkou zbraní, pak ji zvedlo a zadívalo se do černého otvoru hlavně. Cline se upřeně díval Newgateovi do očí, aby ho vyprovokoval k akci. Dítě přicupitalo k otci a namířilo na něho. „Bang-bang!“ rozesmálo se. Pokoušelo se manipulovat se spouští, ale krátký buclatý prstík na ni nedosáhl. Newgate natáhl ruku, aby mu pistoli odebral, Cline ho však předešel. Popadl ji a namířil na Newgatea, jehož tvář se zkrivila děsem.

„Takhle, princezničko,“ pronesl Cline s úsměvem.

KAPITOLA 4

Zachránit mě může už jen zřícení letadla, pomyslel jsem si v čirém zoufalství.

Marně jsem se pokoušel domluvit nájemníkům penzionu, aby upustili od pietního shromáždění za mou manželku Siobhan u příležitosti druhého výročí jejího úmrtí. A tak tu sedím na konci rozkládacího plastového stolu v borovém hájku obklopujícím velký dům, trhám na kousíčky žlutý papírový ubrousek, čekám, až to začne, a při tom fantazíruju, co by mohlo vzpomínkový ceremoniál přerušit. Exploze následkem úniku plynu v kuchyni. Na kraji lesa se náhle objeví zuřivý černý medvěd. Do moře probleskujícího mezi stromy se zřítí Airbus A380. Nic z toho

se nestalo. Lidé kolem mě začnou vzpomínat na Siobhan a mně nezbude než poslouchat.

S přípravou si dali práci, což pro ně bylo neobvyklé – obyčejně totiž nebylo vůbec snadné přimět stále nájemníky penzionu k jakékoli spolupráci. Měli společné leda to, že je Siobhan během prvních měsíců po mém propuštění nějak sehnala. Vynaložila veškeré úsilí, aby pro nás na severu zajistila nový život. Vyhledala penzion na prodej, nastěhovala do něho nábytek, posháněla potřebná povolení a souhlasy pro provozování hotýlku u moře. S mnohaletým předstihem tak uskutečnila svůj sen na penzi. Ubytovala nesourodou skupinu podivínů, neobyčejně komplikovaných osobností a ztroskotanců. Já jsem v tepláčkách bloumal jako tělo bez duše. Nemohl jsem tušit, že kromě zaměstnání brzy ztratím i milovanou ženu.

Na konci stolu se zvedla Marni, vzdálená pubertální sestřenice mé ženy. Rodina ji k nám nastěhovala kvůli neustálým útekům z domova a nesnesitelným hádkám s matkou. Sledoval jsem, jak se chystá promluvit, a bodl mě osten viny. Byl jsem za ni teď zodpovědný, jenže jsem se na ni – jako na všechno ostatní – sobecky vykašlal. Nedávno si dala udělat na tváři piercing a na levé lící kosti měla malé červené srdíčko. Nejsem si jistý, jestli si ho tam každé ráno namalovala, nebo nechala vytetovat. Je jí patnáct – věk na kérky, piercing a vyhraněný postoj ke světu. Pracně vylovila z kapsy džínů pomačkaný papír s krátkým projevem a pečlivě ho uhladila. Promnul jsem si spánky.

„Teď poslouchej,“ ukázala na mě prstem s olupujícím se černým lakem na nehtu. „Víme, žes to nechtěl, Bille. Jenže my všichni tady máme co říct a myslím, že by sis to měl vyslechnout. Je mi moc líto, že jsme na ni nezavzpomínali i vloni.“

„No tak dělej, ať to mám za sebou,“ mávl jsem lhostejně rukou. Nick Jones, můj nejlepší kamarád v domě, mě loktem dloubl do žeber. Zvykli jsme si jeden druhého

usměřňovat, i když to někdy nebylo jednoduché. Svalnatého černocho jsem si oblíbil; jako válečný veterán mě zásoboval stovkami tak příšerných zážitků z doby nasazení na Středním východě, že mé vlastní trauma připomínalo ve srovnání s nimi pohádku.

„Nechej toho,“ zasyčel Nick.

„Ty toho nechej.“ Hodil jsem po něm croissantem. Hravě ho zachytil a s chutí se do něho zakousl.

„Nejvíc mi chybí Shiobhanin děsný hudební vkus,“ začala Marni. Ostatní přikyvovali, někteří se rozesmáli. Sepjal jsem ruce, až mi zbělely klouby, a obrátil zrak k obloze s nadějí na padající letadlo. „Siobhan byla báječná kuchařka a při vaření si vždycky pouštěla hudbu,“ vzpomínala Marni. Mrkla na papír. „Nemohli jste se objevit na chodbě, aby vás u schodiště neodchytila a nepřiměla si v kuchyni zatančit. Bylo to děsně trapné. Barákem se nesly ty nudné milostné balady – Whitney, Bonnie, Céline... Fakt starodávný, ujetý styl.“

„Starodávný?“ Odfrkl jsem si a natáhl se k Nickovi. „Céline Dion byla na vrcholu žebříčků v polovině devadesátých.“

„Mlč,“ napomenul mě.

„Líbilo se mi, jak Siobhan s vařečkou místo mikrofonu, s rukou nataženou dopředu a s bolestnou grimasou zpívala Bonnie Tyler. Díky Siobhan znám ty songy z paměti. Jsou zaprášené, ale nikdy je nezapomenu. Je mi po Siobhan děsně smutno. Mám mámu, jenže Siobhan byla... byla pro mě lepší máma.“

Všichni ke mně obrátili pozornost, aby viděli, jak na mě Marnina pocta zesnulé manželce zapůsobila. Založil jsem ruce na hrudi a povzdechl.

To se už zvedl šerif Clayton Spears, taky s papírem v ruce. Na okamžik jsem ocenil práci, kterou si přítomní dali s přípravou vzpomínkové akce a přiměli mě zúčastnit se. Na stole byly rozložené žluté papírové tácky a žluté ubrousky,

někdo dokonce naaranžoval do sklenic žluté květy. Manželčina oblíbená barva...

Clay byl v uniformě – pravděpodobně přijel rovnou z noční služby. Ohromné břicho mu zakrývalo opasek s pistolí.

„Všichni víte, že jsem se sem nastěhoval... ehm... protože se mi rozpadlo manželství,“ pronesl. Brada se mu roztrásla. „Není snadné zachovat si mužskou hrdost, když vám žena zdrhne s jiným. Navíc jsem v pozici muže zákona, takže do mého soukromí vidí celý Gloucester.“

Šerifova manželka neutekla jen tak s někým. Uhranul ji mladý model, který se s pár kamarády ubytoval v penzionu jen na víkend. Za dva dny stihl paní Spearsovou přemluvit, aby se vykašlala na šerifa, sbalila se a skočila do vozu s bandou devatenáctiletých frajerů. Od toho dne o ní nikdo neslyšel.

„Siobhan se mnou proseděla celé noci. Trpělivě naslouchala a dodávala mi sílu. Sedávali jsme v zahradě, pojídali pizzu, pozorovali hvězdy... Díky ní jsem se zase začal cítit jako... Víte, že nejsem žádný George Clooney, ale pomohla mi vrátit sebevědomí a chlapeckou hrdost. Přesvědčila mě, že si zasloužím lásku a jsem dobrý mužský.“

Clay se rychle posadil – možná proto, aby se nerozbrečel. Plastová židle pod jeho váhou varovně zavržala.

Všiml jsem si přijíždějícího auta. Prudce zabrzdilo před domem, až se kolem rozlétla sprška štěrku.

„Jmenuju se Angelika Grace Thomas-Lowellová,“ představila se dívka, která v penzionu žila už dva roky. Z nějakého důvodu se pokaždé představovala celým jménem. „Jsem veganka, aktivistka, provokatérka... a autorka bestsellerů.“

Vůz u domu pro mě představoval vítané rozptýlení. Natáhl jsem se na židli, abych viděl za Angeliku, jenže mi stínily její vyzáblé, žilnaté ruce. Zdálo se, že si připravila projev na celou stránku.

„Osobně si upřímně cením toho, s jakou ochotou Siobhan vždycky naslouchala, když jsem se jí svěřovala se svými

literárními záměry. Tvořivý proces není vždy přímočarý, naopak. Myšlenky předbíhají jedna druhou, rozbíhají se, někdy jsou dost chaotické. Siobhan sice četla brak a její kritické poznámky jsem často považovala za naivní, přesto jsem je vnímala jako upřímně míněnou podporu.“

Nick vedle mě se najednou postavil. Ohlédl jsem se. Spěchala k nám nějaká žena. Tak tedy nikoli letecká katastrofa, výbuch plynu ani rozružený medvěd, ale přece *něco*. Pohotově jsem se také zvedl od stolu.

Ellii Minnowovou jsem vídal ve městě. Přichvátala k Nickovi a popadla ho za zjizvenou paži.

„Nicku, Bille, musíte mi pomoci. Jde o Winleyho.“

„Co se stalo?“ zpozorněl Nick.

„Samozřejmě pomůžeme.“ Natáhl jsem se pro svůj mobil na stole.

Marni se zatvářila dotčeně, a tak když jsem procházel kolem, pohládl jsem ji po rameni. „Omlouváme se, ale povinnost volá. Pokračujte bez nás. Díky.“

KAPITOLA 5

Řídil jsem, Nick seděl vedle, Ellie vzadu. Štěrková cesta vedla od penzionu lesem do městečka; objížděla přístaviště přečpané barevnými výletními jachtami a zoufale rezavými rybářskými čluny na lov krabů. Nick se po mně úkosem podíval.

„Co je?“

„Připravili to pěkně, kapitáne,“ prohodil. Jako bývalý voják mě oslovoval hodností, o kterou jsem po propuštění od policie pochopitelně přišel. Nickův zvyk jsem bral

vážně. V životě potřebujeme kapitána – vůdčí osobnost, důvěryhodnou a spolehlivou, o kterou se můžeme opřít, kdykoli to s námi zamete. Mým kapitánem byla Siobhan. Nick si mě vyhlédl, hned co se do penzionu nastěhoval, jenže já jsem mu od té doby připravil hodně zklamání. Ted se mě jeho výraz bolestně dotknul. I vzpomínka, jak Siobhan tančila, zpívala, naslouchala a smála se, mě zabořila jako rána pěstí.

„Co máš na jazyku, Nicku? Řekl jsem jim, že o žádnou vzpomínkovou sešlost nestojím.“

„Oni ji taky měli rádi. Nejsi jediný, komu Siobhan schází.“

„No tak jo. Oni ji postrádají po svém a já taky po svém. Nesnáším cvoky, co milují sešlosti.“

„Máš radši individualisty?“

„Dá se to tak říct.“

„Stává se z tebe osamělý vlk, který ztratil družku,“ zakoulel Nick očima. „Máš navždy zlomené srdce a prokletý bloudíš světem sám,“ mentoroval.

„V jistém smyslu mi to tak vyhovuje,“ konstatoval jsem. Podíval jsem se do zpětného zrcátka na paní Minnowovou a změnil téma. „Tak co provedl Winley dneska, paní Minnowová?“

Gloucester je maloměsto. Když jsme se sem přistěhovali, začalo se povídat, že jsem bývalý bostonský polda, že mě vyhodili. Dost mě to žralo.

Nepokoušel jsem se cokoli vysvětlovat. Většinu času jsem trávil u vody, vzadu v boudě na kraby, splachoval hořkost Jackem Danielsem a odmítal odpovídat na zvědavé dotazy. Když Siobhan po pár měsících otevřela penzion, začali za mnou přicházet lidé se záležitostmi, jejichž řešení se zdráhali svěřit šerifovi Spearsovi. Žádali mě, abych promluvil s agresivním sousedem ohledně jeho agresivního psa. Abych vystrnadil bezdomovce kempujícího nedaleko

mola. Abych vypátral výtržníky, co na plot jedné staré dámy nasprejovali graffiti, a vyřídil to s nimi. Popravdě řečeno hrát roli neoficiální ruky zákona mě uspokojovalo mnohem víc než vést penzion.

Objíždět s Nickem město mi umožňovalo jen tak pro sebe předstírat, že jsem se vrátil k práci. Nicka jsem vnímal jako starého kamaráda Maloneho, než jsem ho odstříhl od svého života coby lháře a intrikána.

Paní Minnowová mi jednou v noci volala, že jí syn Winley odcizil vůz a nedaleko Yankee Division Highway s ním skončil v příkopu. Teď si na to nejspíš vzpomněla, protože se neklidně zavrtěla.

„Tentokrát je na tom Winnie daleko hůř. Dočista zešlel,“ řekla. Při tom se dívala z okna a mnula si zápěstí. „Nekontroluje se. Ještě nikdy jsem ho neviděla tak zuřit. Do všeho mlátí. Volali ze školy, že už tři dny chybí. Dneska ráno jsem si s ním chtěla promluvit...“

Všiml jsem si, že má na zápěstí červené otisky prstů, i když se ruku snažila zakrývat. „Napadl vás?“ zeptal jsem se.

Nervózně si zastrčila pramen vlasů za ucho. „Ne, ne. Nikdy by –“

„Jestli ano, nakopu mu prdel,“ prohlásil jsem. „Je dost starý, aby věděl, co mu hrozí, když fyzicky napadne ženu. A pak si to s ním vyřídí ještě Nick. A nakonec vy.“

Na parchanty, co mlátí ženy, jsem odjakživa vysazený. Vyslouží si nakládačku, že mají plné gatě.

Domek paní Minnowové byl porostlý buganvilií, na betonovém sloupku visela nakřivo poštovní schránka. Vypnul jsem motor a chystal se vystoupit, když z okna vyletěl konferenční stolek; přistál vzhůru nohama na květinovém záhoně.

KAPITOLA 6

Čas někdy udělá přemet. Jednu chvíli jsi odepsaný neoholený polda s tukovými faldy v pase; v dalším záběru se ocitneš zpátky v čase, zelenáč s vymakaným pekáčem břišáků, který si nemůže dovolit nechat narůst bradku. V žilách ti stoupá adrenalin, když čekáš na povel vtrhnout s týmem do varny perníku.

U Minnowových se nevyráběl pervitin, ale i tak se zdálo, že tam není zrovna bezpečno. Vzdálenost k zadním dveřím jsem vzal poklusem. Z domu se ozývalo řinčení skla a jako kdyby někdo vysypal na zem něco suchého – možná cereálie. Oknem u vchodu jsem zahlédl Winleyho a jeho otce Dereka, malého kulaťoučkého chlapíka v propoceném tričku s límečkem.

Winley držel pod paží dřevěný blok s kuchyňskými noži; ten největší nůž svíral v ruce. Přesně nad Derekovou hlavou, pod pěknými hodinami kukačkami se dřevorubci chystali rozříznout miniaturní klády, se od sádrokartonové příčky odrazila dřevěná rukojeť nože. Pozoroval jsem, jak Winly šermuje dalším nožem proti otci.

„Winny, prosím, odlož ten nůž,“ úpěl Derek s rukama vzhůru.

„Nedostanou mě! Slyšíš? Nedostanou. Nepůjdu s nimi!“

Nemusel jsem klukovi vidět do tváře, abych poznal, že je totálně sjetý. Přeshlapoval téměř na místě, dva malé kroky vpřed a dva zpátky. Mezi výkřiky si cosi mumlal zpěvným hlasem.

„Nikdo si pro tebe nepřijde. Zbláznil ses!“

Kopl jsem do dveří v okamžiku, kdy Nick vrazil dovnitř hlavním vchodem. Popadl Dereka a smýkl jím na chodbu. Winley se otočil a hodil po mně nožem; proletěl mi kolem ucha, oknem do zahrádky. Nick sevřel Winleymu zápěstí v okamžiku, kdy už sahal pro další nůž. Já jsem se mu snažil vytrhnout dřevěný blok. Přetahovali jsme se, až nože vypadly a rozletěly se po podlaze. Nick vzal kluka hákem, ale nezdálo se, že by se šílenec zklidnil.

Od doby, co jsem Winleyho pacifikoval naposled, povyrostl a pár kilo přibral – vlastně tak padesát. S vyvalenýma očima mě zvedl a mrštil se mnou přes celou kuchyň do pracovní desky. Ozval se rachot talířů a sklenic padajících z police nad ní. Nick visel na klukovi jako obří batoh a zesílil sevření, dokud Winley nezačal převracet oči v sloup. Pak padl na kolena a oba se pustili do zuřivého zápasu. To už jsem se vzpamatoval a pomohl Nickovi převrátit kluka na břicho a přitlačit ho k chladné dlažbě.

„Winley!“ opřel jsem se kolenem o vypasený zadek, abych upoutal jeho pozornost. „Dej si pohov, chlapče, máme tě!“

Kluk cosi zavrčel, pak bezmocně zavyl a rozplakal se. „Nevydávejte mě jim!“

„Kdo si tě chce odvézt?“

„Doktoři. Vědci.“

„To děcko je praštěné,“ prohodil jsem k Nickovi. Typický začátečník, procházející stadiem emočního zmatku. Brečel jako batole, potahoval a zlostně funěl. Posadil jsem ho do toho svinčíku na podlaze a s Nickem jsme sledovali, jak vzlyká do dlaní. Zuřivý zabiják se najednou proměnil v blábolící děcko.

„Jen ať se to nedoví máma,“ kňučel. Evidentně zapomněl, že na ni před chvílí zaútočil. „Ach bože, musím to tady pouklízet, než se vrátí!“ zvolal a chtěl vstát. Přitlačil jsem ho k podlaze.

„Co sis vzal, Winley?“ zeptal jsem se.

„Nic. Nevzal jsem –,“ neforemné velké tělo se otrásalo vzlyky. „Přijdou si pro mě!“

„Něco si vzal,“ naznačil jsem Nickovi. „Tohle nevypadá na radostný projev bujného mládí.“

„Cože?“

„Ale nic.“

„Neříkejte to policii!“ fňukal Winley.

„On je od policie, chlapče,“ zatřásl Nick Winleyho masitým ramenem a kývl na mě.

Kluk se nedal uklidnit. Kňoural a prosil, ať nic neříkám matce – zjevně nebyl ve stavu uvědomit si realitu. Zvedl jsem se a odešel do obývacího pokoje. Přes rozbité okno jsem zahlédl, jak hlouček sousedů postává na dokonale udržovaném trávníku a chlácholí Ellii Minnowovou. Derek Minnow seděl v obývacího pokoje v křesle před televizí s prokopnutou obrazovkou. Na stěnách ze sádrokartonu zůstaly díry po hřebících, to jak Winley serval všechny obrazy. „Jsem z toho všeho vyřízený,“ podíval se na mě bezradný otec.

„Takhle vyvádí pravidelně?“

„Věděli jsme, že hulí trávu, ale nikdy to nebylo tak strašné.“

„Tohle není marjánka, Dereku.“

Vrátil jsem se do kuchyně, kde se Nick zatím marně snažil kluka přimět, aby přestal blábolit o vědcích a doktorech. Pak jsem nakoukl do dětského pokoje. Závěsy byly zatažené, na podlaze ležela téměř metrová hromada oblečení, postel rozházená, vzduch podivně čpěl vlhkostí. Typický pokoj pubertáka až na černé skvrny vypálené na pracovním stole pod oknem, útržky alobalu a zapalovače. Na parapetu stály v řadě konzervy fazolí, prázdné byly nacpané v odpadkovém koši u dveří. Lehce jsem rozhrnul nepořádek na psacím stole. Objevil jsem malou žlutou kapsli s natištěnou rozesmátou tváří. Když jsem ji obrátil v prstech, cítil jsem, že se obsah přesypal. Ve dveřích se objevil

Nick a vytahoval si z dlaní jemné střepy připomínající bodliny z kaktusu. „Tak co myslíš? Crack?“ zeptal se.

„Spíše andělský prach,“ tipoval jsem. „Po cracku se producíruješ po městě a kopeš do požárních hydrantů. Po andělském prachu se zašiješ. To vysvětluje Winleyho nechuť docházet do školy. V domácím doupěti se cítí bezpečný.“ Nick si pozorně prohlížel kapsli, kterou jsem mu podal.

„Řekl, odkud to má?“ zeptal jsem se.

„Prý ji dostal ve škole.“ Nick mi kapsli vrátil. „Dal mu to zadarmo nějaký kluk na kole. Nevím, nakolik mluví pravdu. Tvrdí, že ho chtějí doktoři odvézt v dodávce. Koukej,“ přistrčil mi kousek papíru s načmáraným číslem.

„Co to je?“

„Nevím. Ptal jsem se, odkud bere drogy. Zase zmínil toho kluka na kole a podal mi ten útržek s číslem. Zkontroloval jsem hovory na jeho mobilu – dneska ráno kolem osmé na to číslo volal.“

„Dejme se do práce. Konečně si nějak naplním den,“ nadhodil jsem.

KAPITOLA 7

Mlčky jsme se vraceli k domu na pobřeží. Kopcovitý přímořský Gloucester ve státě Massachusetts vybíhá jako prst do chladného nelítostného Atlantiku; je to místo kamenitých pláží bičovaných větrem a krásně zbarvených stromů v zimním období. Během letní sezony městečko praská ve švech pod náparem turistů, ačkoli je zdaleka nepřitažlivé tolik jako Manchester-by-the-Sea s pestrým pobřežím

atraktivním pro místní umělce, nebo Salem se svou bohatou, temnou minulostí. V hokejové sezoně opanuje Gloucester drsná atmosféra díky fanouškům Boston Bruins. Naplní stovky let staré hospody, dají průchod emocím a dění na obrazovkách se odrazí u pívem nasáklých dřevěných stolů. V Gloucesteru se drogovému byznysu nedaří, není to místo gangů a pubertálních násilníků. Nick ani já jsme svou zkušenost nemuseli vyslovit nahlas, abychom věděli, že to, čeho jsme byli před chvílí svědky, k městu nepatří.

Zastavil jsem u domu a snad po sté se lekl jeho neutěšeného vzhledu. Penzion u moře byl starý, oprýskaný a vyžadoval spoustu práce. Siobhan dům s nadšením natírala, neustále přivázela vzorky čalounění a závěsů, role koberců a vzorníky barev. Žila zde sice jen pár měsíců, ale i tak dům nesl stopy její aktivity, což zpříjemňovalo bydlení. Kuchyň natírela nebesky modrou a zavěsila květináče se zelenými kapradinami, sama ji vytapetovala. Při manuální práci vždycky klela jako starý mariňák, což k té námaze patrně taky patřilo. Když pak večer vklouzla ke mně do sprchy, vytahoval jsem jí z vlasů ztuhlé kapky barvy a spárovací hmoty. Ona mi při tom líčila své plány na podkrovní byt, což byl její prvořadý cíl. Měl se stát naší malou, soukromou svatyní se střešními okny. A okna, dosud zatlučená prkny, mínila otevřít, abychom v noci slyšeli šumění oceánu.

Od její smrti jsem do podkroví nevkočil. Žil jsem v přízemí a odmítal každý požadavek dlouhodobých či krátkodobých nájemníků na údržbu. Zeleň v kuchyni přerostla a prkna na zadní verandě vrzala jako stará pirátská plachetnice.

Venku u okna do kuchyně jsem zahlédl, jak naše pomocnice Effie Johnsonová dřepí a poctivě oškrabuje a brousí starou barvu, aby připravila stěny na nový nátěr – ten jsem mimochodem před časem zakázal. Effie mi nejméně

dvakrát týdně přistrčila pod nos plechovku se zbytkem slunečnicově žluté barvy po Siobhan a důrazně poklepala na víčko. „Tento týden ne,“ opakoval jsem pokaždé.

Dovolil jsem Effii dělat drobné práce kolem domu – stříhat trávník, sekát dříví, uklízet, opravovat rozbitý nábytek a odhánět od domu vačice. Za to jsem od ní nevyžadoval nájemné. Odváděla dobrou práci, ale oblíbil jsem si ji především z jiného důvodu. Kdysi se ji totiž někdo pokusil zavraždit. Zůstala jí na krku jizva od ucha k uchu a zničené hlasivky, takže se mě nemohla ptát, jak se vyrovnávám se ztrátou manželky; nenabízela se jako duchovní utěšovatelka.

Když jsme se s Nickem blížili, zvedla hlavu. Pak si přitáhla plechovku s barvou – tu si jistě předem záměrně připravila na dosah – a hlasitě zaklepala na víko.

„Možná příští týden,“ odbyl jsem ji. „Nevidělas Claye?“

Přiložila si sepjaté dlaně ke spánku, pak ukázala na Nickovy a mé škrábance po utkání s Winleym Minnowem a upřela na nás tázavý pohled.

„Přípletli jsme se do klasické šarvátky s pubertálním klukem,“ naznačil Nick. Zafal pěsti a dloubl Effii do žeber. Když jsme jí líčili, co se seběhlo, zamyšleně si mnula ušní lalůček. Pak prsty předvedla psaní na klávesnici a ukázala nahoru do patra. Přikývl jsem.

„To mělo být piano?“ ptal se Nick.

„Počítačová klávesnice. Máme se jít zeptat Susan.“

„Kdy se ksakru naučíš řádný znakový jazyk?“ zabrblal Nick. Effie proti němu zvedla prostředníček a pokračovala v práci.

Nevím, co přivedlo do penzionu Susan Solieovou a Effii Johnsonovou, neznám ani jejich životní příběh. Objevily se krátce poté, co jsem ztratil Siobhan. Hledaly levné ubytování a já hned vycítil, že jsou jiné, než jak se na první pohled zdají. Zubatá jizva na štíhlém černém ženském

krku napovídala, že dotyčná už něco zažila. Jednou jsem zahlédl, jak ve svém pokoji posiluje na ocelové hrazdě, kterou si přišroubovala ke zdi vedle okna. Postel měla neuvěřitelně pečlivě ustlanou, s hranami ostrými jako ve špitále. Na poličkách nebylo nic osobního. Susan kdysi pracovala pro FBI a nevadilo jí zmínit se o tom. Vysvětlila, že se do města nastěhovala po předčasném odchodu do penze. Když jsem se pokusil vyzvídat o kamarádce Effii a jejích mírně nezdravých zvycích, jen pokrčila rameny.

Šli jsme do jídelny, kde Susan na notebooku psala příspěvky do místního bulváru. Nešťastně zaúpěla, když jsem jí notebook zaklapl a Nick se posadil vedle ní.

„Potřebujeme tě,“ řekl jsem.

„Co vy dva idioti máte za lubem?“ Z velkého hrnku upila trochu kávy, při tom si nás nedůvěřivě prohlížela. „Tlačí mě termín.“

„Termín?“ cvrnkl Nick Susan do blondatého ohonu. „Co se stane, jestli ho zmeškáš? Lovci krabů nebudou mít týdenní předpověď počasí? Aha! Potřebuješ předstihnout konkurenci a dát echo, že v sobotu je výprodej galanterie, co? Shrábneš dvacet procent z prodeje háčkovací příze?“

Susan uzemnila Nicka ostrým pohledem. Vedle notebooku ležel list papíru, který používala při navrhování týdenní křížovky.

„Čtyři vodorovně, na pět písmen. Nápověda inteligentní,“ četl jsem. „Není to trochu narcistické, Susan?“

„Asi jo.“ Tužkou vyplnila své jméno. „Věděla jsem, že na něco přijdu. A teď vyklopte, proč jste přišli, a vypadněte. Já tvořím. Zkuste to někdy taky.“

„Clay spí po noční službě, tak se svěříme tobě. Ve městě se povídá, že někdo rozdává školákům zadarmo vzorky ‚sladkostí‘. Neslyšelas o tom?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděla. Úsměv se jí rázem vytratil. „Ježíšmarjá! Tady v Gloucesteru?“

„Jo, tady v Gloucesteru.“ Pověděl jsem jí o Winleym a položil na stůl žlutou kapsli. Susan si pilulku prohlédla, pak se zadívala na telefonní číslo na papírku. Přitáhla si notebook, a jak jsem doufal, obrátila se na tajemný kontakt na bývalém pracovišti, aby identifikovali majitele mobilu.

„Anonymní. Nedá se vystopovat, není registrovaný na žádný jméno,“ informovala nás.

„Dá se zjistit, kde ho ten člověk koupil?“ zeptal jsem se a posadil se k ní.

„Nejsem tvůj federální kontakt, Bille,“ upozornila mě. „Pro Úřad už nepracuju, a jestli chceš proniknout do zaječí nory, jdi si do toho sám.“

„Jak vidím, zůstáváš s nimi v kontaktu,“ kývl Nick k monitoru.

„Tak brnkni starým kámošům, ať nám pomůžou,“ pobídl jsem ji.

„To můžeš udělat i ty.“ Podívala se na mě tak, že jsem ucítil brnění za krkem. Nebyl jsem si jistý, jestli Susan ví, co jsem v Bostonu dělal, kvůli čemu mě odřízli od milované práce jako shnilou větev. Podle té poznámky se dalo soudit, že ano.

„Tak podívej,“ pokračovala, „drogový dealer s anonymním číslem, co rozdává drogy, je pravděpodobně jen součást sítě. Feťáci nemusí mít hotovost na nákup. Zavolají z veřejného telefonu a určitě nemusí nikomu dávat něco grátis. Člověk na tomhle čísle je podle mě jen pěšák, co dodává zboží.“

„Naznačuješ, že může jít o gang?“

„Naznačuju, že se musíš sám rozhodnout, jestli se do toho chceš zaplést,“ opáčila Susan. „Můžou se na tebe pověsit. A jestli zacílíš na nesprávnou osobu, seš po krk ve sračkách.“